

Arrest

nr. 97 982 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloze te zijn, op 16 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 30 augustus 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot medische regularisatie, op grond van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet.

1.2. Die aanvraag werd op 29 april 2010 ontvankelijk bevonden.

1.3. De ambtenaar-geneesheer gaf op 11 juli 2012 een medisch advies aangaande verzoeker.

1.4. De aanvraag in toepassing van artikel 9 *ter* van de vreemdelingenwet werd op 30 augustus 2012 ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing.

1.5. Op 17 oktober 2012 werd verzoeker bevolen het grondgebied te verlaten.

1.6. De motieven van de bestreden beslissing van 30 augustus 2012 luiden als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.06.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

H, H. H.(RR:xx) geboren te Deir Ai-Baih op (...)1955

Nationaliteit: Palestina

Adres: (...) 6000 Charleroi

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 29.04.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor H, H. H. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.-11.07.2012 in gesloten omslag).

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve tevens instructies te geven aan het Rijksregister om betrokkene af te voeren uit het Vreemdelingenregister en terug in het Wachtregister in te schrijven. Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen. »

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een samengenomen enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert hij een appreciatiefout aan alsook de schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2. Verzoeker licht zijn samengenomen middel als volgt toe: *“Overwegende dat de verzoeker een eerste middel neemt van de schending van de artikelen 9ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, evenals van de manifeste appreciatiefout en het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.*

Eerste onderdeel: de afwezigheid van actualisatie van het medisch dossier

Overwegende dat de tegenpartij in haar bestreden beslissing vermeldt dat, volgens haar adviserende geneesheer “bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokken gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het

artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens". Dat haar adviserende geneesheer, wat hem betreft, in zijn verslag aanduidt dat uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische attesten blijkt dat deze 56-jarige man zou lijden aan een chronisch anxio-depressief syndroom naar aanleiding van moeilijkheden rond verblijf in België en waarvan noch de verdere behandeling noch de ernst door verdere verslagen geactualiseerd werden". Dat de verzoeker ter staving van zijn aanvraag verschillende medische getuigschriften, van 2006 tot 2009 gedateerd, ingediend had. Dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf van de verzoeker op deze grond ontvankelijk verklaard is geweest. Dat de tegenpartij dus verondersteld heeft dat de documenten (identiteitsdocumenten en medisch documenten) die ter staving van zijn aanvraag ingediend werden met ontvankelijkheidsvoorwaarden overeenstemden. Dat zij bijgevolg thans niet mag beschouwen dat deze zelfde documenten onvoldoende zijn om de grond van de vermelde aanvraag te behandelen en te onderzoeken of een verblijfsrecht in België aan de verzoeker wegens medische redenen toegestaan moet worden. Dat daarenboven rekening gehouden moet worden met de inleidingsdatum van de aanvraag en de datum op dewelke de tegenpartij het dossier van de verzoeker onderzocht heeft. Dat de verzoeker zo zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf in juni 2006 opgesteld heeft terwijl de tegenpartij het dossier aan haar adviserende geneesheer verzonden heeft en de bestreden beslissing in juli-augustus 2012, hetzij drie jaar later, genomen heeft. Dat de tegenpartij, die een vertraging van meer dan drie jaar genomen heeft om de aanvraag tot machtiging tot verblijf te behandelen, thans niet van mening mag zijn dat deze niet actueel meer is terwijl zij zelf voor dit tekort verantwoordelijk is. Dat de wetgever in ieder geval in hoofde van de aanvrager geen verplichting opgelegd heeft om de documenten die hij aanvankelijk ingediend had up te daten. Dat, indien de adviserende geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken achtte dat hij, op grond van de medische documenten die hem voorgelegd werden, niet bij macht was om een omstandig advies te geven wat een eventueel risico op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van terugkeer naar PALESTINA te geven, hij bij deze bijkomende documenten en/of informatie diende te vragen. Dat hij dit initiatief in een gelijkaardig dossier genomen had (dossier B. nr. 6.481.773). Dat de verzoeker onkundig is van de reden voor dewelke de adviserende geneesheer, Dr. M, waarvan men de specialisatie niet kent, in casu, niet nodig geacht heeft voor hem op dergelijke wijze te moeten handelen. Dat, de tegenpartij, door de aanvraag van ambtswege ongegrond te verklaren wegens het gebrek aan actuele medische documenten, zonder voorafgaand een actualisatie van de aanvraag op te eisen, het beginsel van behoorlijk bestuur niet nageleefd heeft. Dat men zich in ieder geval niet goed kan voorstellen hoe de adviserende geneesheer heeft kunnen achten dat een terugkeer van de verzoeker naar PALESTINA het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet zou schenden terwijl hij van mening is niet in het bezit te zijn van alle informatie elementen om over de ernst van de ziekte te kunnen oordelen. Dat de verzoeker hieromtrent de aandacht op een bestendige rechtspraak van deze Rechtsmacht trekt, die eraan herinnerd heeft dat « l'article 9ter, §1er de la loi du 15 décembre précitée, n'édicte formellement aucune obligation pour le demandeur de l'autorisation de séjour qu'il vise d'actualiser les renseignements utiles, transmis avec sa demande, concernant sa maladie et les possibilités et l'accessibilité de traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays où il séjourne ». Dat hij eraan toevoegt dat « Dans un tel contexte et compte tenu, par ailleurs, du fait qu'en l'occurrence, le délai écoulé entre l'introduction de la demande du requérant et la prise de la décision attaquée est uniquement du fait de la partie défenderesse, le Conseil estime que cette dernière ne pouvait, sous peine de méconnaître les obligations qui lui incombent en termes de motivation de ses décisions, se contenter de se prévaloir d'un défaut d'actualisation des éléments constitutifs de la demande du requérant pour rejeter celle-ci. Il lui appartenait, en effet, plutôt que de se limiter à un tel constat, d'indiquer les raisons pour lesquelles le seul écoulement du temps permettait, dans le cas d'espèce, de conclure à la caducité des diagnostics portés par les certificats médicaux produits par le requérant à la l'appui de sa demande, tels que rappelés in limine du rapport établi par le médecin conseil de la partie défenderesse, sous le titre « Histoire médicale » (arrêt du 31 mai 2012, n° 82178). Dat het middel gegrond is.

- Tweede onderdeel : de graad van de ziekte-ernst

Overwegende dat de tegenpartij zich enkel op het advies van haar adviserende geneesheer baseert om de aanvraag van de verzoeker ongegrond te verklaren, zonder nadere nauwkeurigheden voor te leggen. Dat het verslag van deze geneesheer, waarvan de motivatie eveneens aanvechtbaar is, slechts vermeldt dat de ziekte van de verzoeker niet met de vereiste voorwaarden overeenstemt omdat zijn gezondheidstoestand niet "kritiek is". Dat zijn mening zo de volgende is : "dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europese Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Dat de adviserende geneesheer uitsluitend naar een rechtspraak verwijst die degene van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zou zijn, inzake

het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dat dit artikel over een « onmenselijke en vernederende behandeling », zoals vermeld in het artikel 9ter, §1, lid 1 spreekt. Dat men noch in het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, noch in het artikel 9ter over een kritiek punt van de ziekte spreekt. Dat de adviserende geneesheer, door een « kritieke » gezondheidstoestand te eisen, duidelijk een voorwaarde aan de wet voegt. Dat de tegenpartij in haar beslissing, wat haar betreft, het besluit van haar ambtenaar-geneesheer herneemt. Dat de beschikkingen die in het middel beoogd zijn bijgevolg geschonden worden.

Derde onderdeel : het gebrek aan onderzoek van de zorgen in PALESTINA

Overwegende dat de tegenpartij, op grond van het advies van haar adviserende geneesheer slechts acht dat er in geval van terugkeer naar het land van herkomst geen risico zou bestaan. Dat haar adviserende geneesheer, wat hem betreft, zonder de verzoeker ontmoet te hebben, en bij eenvoudige lezing van het door deze laatste overhandigd medisch dossier geacht heeft dat er in zijn hoofde geen levensrisico bestaat, aangezien zijn leven niet bedreigd is. Dat de tegenpartij op deze enige grond de aanvraag tot een machtiging tot verblijf ongegrond verklaart. Dat het artikel 9ter §1 nochtans stelt dat een machtiging tot verblijf toegekend zal kunnen worden aan de vreemdeling die « op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er een adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft ». Dat uit deze beschikking duidelijk blijkt dat het reëel risico een slechte behandeling te ondergaan na inzage van het artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens », niet alleen ten opzichte van de aard van de ziekte overwogen moet worden, maar eveneens ten opzichte van de beschikbaarheid van de zorgen en behandelingen in het land van herkomst. Dat de ziekte thans geen reëel risico voor het leven van de verzoeker inhoudt omdat hij zich in België bevindt, waar hij de nodige en gepaste medische zorgen krijgt, en waar hij zich veilig voelt. Dat dit in PALESTINA waarschijnlijk niet het geval zal zijn. Dat de verzoeker daarenboven de aandacht van de tegenpartij op zijn statuut van staatloze getrokken had, die zijn toegang tot de gezondheidszorgen des te meer zal dwarszitten. Dat hij inderdaad geen enkel identiteitsdocument heeft, en bijgevolg, geen enkele toekomst in PALESTINA. Dat de adviserende geneesheer van de tegenpartij zich betreffende deze aspecten echter niet uitspreekt. Dat het risico een slechte behandeling te ondergaan zich vanzelfsprekend moet beoordelen in verhouding tot de situatie van de verzoeker wanneer hij in zijn land van herkomst zal terugkeren. Dat het Grondwettelijk Hof in een arrest van 13 juni 1997 reeds eraan herinnerd heeft dat « Pour qu'un traitement soit inhumain ou dégradant : il n'est pas nécessaire qu'il mette en peril la vie même de celui auquel il est infligé; qu'il suffit pour qu'il soit qualifié tel qu'il mette gravement en question les droits fondamentaux des personnes auxquelles il est infligé; que parmi ces droits fondamentaux figure le droit à l'intégrité physique et en conséquence le droit de recevoir des soins appropriés dans des conditions décentes ». CA, 13 juni 1997, RG 1997/KR/63). Dat dit eveneens het standpunt van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 24 oktober 2012 is : « De raad stelt echter vast dat artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet eveneens vermeldt dat het gaat om een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Dat deze er eveneens aan toevoegt dat « Het advies van de ambtenaar-geneesheer vermeldt enkel dat de aandoening van betrokkene geen levensbedreiging vormt of een aantasting van de fysieke integriteit. Hoewel uit de ontvankelijkheids-beslissing volgt dat de voorgelegde ziekte die niet wordt betwist, wordt gekenmerkt door een zekere ernst, motiveert het advise van de ambtenaar-geneesheer niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf » (R.V. 90213 van 24 oktober 2012). Dat de tegenpartij of haar raadgevende geneesheer zich bijgevolg niet mag beperken tot het onderzoek van de medische toestand van de verzoeker in België, maar zich er eveneens van moeten vergewissen of hij in PALESTINA behoorlijk verzorgd zal kunnen worden, en, indien dit niet het geval is, er de nodige besluiten uit moesten trekken m.b.t. het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens. Dat deze Rechtsmacht, voor dewelke een vordering tot schorsing volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid aanhangig gemaakt wordt, deze zwakke stellingname van de tegenpartij in een recent arrest van 31 juli 2012 bestraft heeft : « force est de constater que l'affirmation qu'il doit en être déduit, en conséquence, qu'il ne souffre nullement d'une maladie qui entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou le pays où il séjourne » constitue une pétition de principe, qui n'est nullement étayée ... Il en résulte que la teneur du rapport précité ne permet pas de vérifier si le médecin conseil a examiné si la dépression sévère invoquée n'est pas de nature à entraîner un risque réel de traitement inhumain ou dégradant dans le chef du requérant en l'absence du traitement adéquat dans son pays d'origine (R.V., arrest nr. 85445). Dat het middel gegrond is.

Uiteenzetting van de feiten die kunnen vaststellen dat de onmiddellijke uitvoering van de bestreden handeling aan de verzoeker een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel kan veroorzaken. Overwegende dat de onmiddellijke uitvoering van het bevel van de tegenpartij om het grondgebied te verlaten aan de verzoeker een ernstig nadeel zou kunnen veroorzaken, aangezien: - de verzoeker in PALESTINA niet over de nodige en gepaste medische behandelingen zou kunnen beschikken om zijn medische problemen te behandelen. Dat dit risico nauw verbonden is met het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dat de schade anderzijds moeilijk herstelbaar is aangezien deze uiteraard niet gepast door een geldbedrag goedge maakt zal kunnen worden”.

2.3. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

2.4. Verzoeker voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (naar analogie: RvS 20 januari 2005, arrest nr. 139.590; RvS 10 oktober 2006, arrest nr. 163.382, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551).

2.5. Onderzoek van de materiële motiveringsplicht vergt *in casu* onderzoek van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...).”

2.6. *In casu* steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 11 juli 2012 en stelt vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de bestreden beslissing: “Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.”

2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de arts-adviseur op 11 juli 2012 een schriftelijk advies heeft opgesteld ten behoeve van de gemachtigde van de staatssecretaris betreffende de aandoening van verzoeker. Het advies luidt als volgt:

“Geachte heer,

H, H. H. (R.R. : xx)

Mannelijk

Nationaliteit: Palestina Geboren op (...) 1955

Adres: (...) 6040 JUMET

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 09.06.2009.

I. *Medische voorgeschiedenis + voorgelegde medische attesten* Door de betrokkene werden de volgende medische getuigschriften voorgelegd ter staving van de aanvraag:

16/02/2006: CT-scan massif facial: pas de lésions osseuses.

05/11/2008, Dr. J: oogonderzoek.

05/12/2008: Dr. G, opname 1 dag in ziekenhuis wegens auto-intoxicatie met anxiolytica (bezodiazepines), naar aanleiding van “moeilijkheden rond verblijf in België”.

09/01/2009: urineonderzoek: negatief.

21/04/2009, Dr. H, huisarts in Fraire, betrokkene zou lijden aan een chronische depressie, er is sprake van hoofdpijn. Geen hospitalisaties. Er wordt als medicatie Seroquel en Omeprazole voorgeschreven.

13/05/2009, Dr. V, radioloog, CT-scan cerebraal: normaal.

19/05/2009: Dr. C, huisarts Florennes, bevestigt medicatie.

II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Uit de ter staving van de aanvraag voorgelegde" medische attesten blijkt dat deze 56 -jarige man zou lijden aan een chronisch anxiodepressief syndroom naar aanleiding van "moeilijkheden rond verblijf in België" en waarvan noch de verdere behandeling noch de ernst door verdere verslagen geactualiseerd werden. We dienen hier op te merken dat we slechts over summiere medische informatie beschikken, door de betrokkene werden sinds meer dan 3 jaar geen aanvullende medische getuigschriften/verslagen ter beschikking gesteld m.b.t. een verdere medische oppuntstelling in deze context (bv. consultatieverslagen, verdere psychiatrische behandelingen, resultaten van uitgevoerde labo-analyses en/of van andere technische onderzoeken) Meer gedetailleerde informatie ontbreekt.*

De aangehaalde aandoeningen of klachten zijn niet levensbedreigend,

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.

Hoogachtend,

Dr. J. M. Arts-adviseur".

2.8. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt of
- (2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt of
- (3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt uitdrukkelijk dat de verwerende partij, verwijzend naar het advies van de ambtenaar-geneesheer meent dat *"uit het medisch dossier geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene blijkt, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen."*

2.10. Door de hierboven aangehaalde motivering geeft de ambtenaar-geneesheer duidelijk te kennen dat hij verzoekers toestand niet beoordeelt als zijnde een ziekte die een reëel risico is voor het leven van verzoeker of als zijnde een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van verzoeker. Hij diagnosticeert het risico voor het leven of de fysieke integriteit immers duidelijk als niet bedreigend in de zin van artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet. De ambtenaar-geneesheer stelt dienaangaande nog aanvullend dat *"er geen enkel vitaal orgaan is aangetast"*.

2.11. Daarnaast stelt de ambtenaar-geneesheer tevens dat er voor de persoon van verzoeker, wat betreft zijn psychologische toestand, hetgeen de hoofdzaak van zijn medische zorgen uitmaakt, geen nood bestaat om speciale beschermingsmaatregelen te nemen. Wanneer *"de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene geen speciale beschermingsmaatregelen vereist"* is de ambtenaar-geneesheer van oordeel dat noch in België, noch in het buitenland of het land van herkomst beschermingsmaatregelen vereist zijn, aangezien de toestand van verzoeker door de ambtenaar-geneesheer immers in zijn geheel als voldoende beheersbaar en medisch niet problematisch wordt gediagnosticeerd. Voorgaande impliceert logischerwijs dat verzoeker kan reizen en geen speciale zorgen behoeft. De ambtenaar-geneesheer meent zodoende dat er tevens geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

2.12. Bovendien argumenteert de ambtenaar-geneesheer nog dat verzoeker over verdere behandelingen noch hun ernst geactualiseerd medische verslagen heeft voorgelegd. Verzoeker heeft reeds drie jaar geen medische actualisaties bijgebracht. In diens betoog lijkt verzoeker voor te houden als zou het de plicht zijn van het bestuur om hem uit te nodigen deze actualisaties bij te brengen of als zou het de plicht zijn van de ambtenaar-geneesheer om hem uit te nodigen voor een fysieke consultatie. Verzoeker gaat hier evenwel voorbij aan het feit dat de bewijslast inzake een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de aanvrager berust enerzijds en aan het gegeven dat de ingevolge artikel 9ter er geen wettelijke verplichting berust op de ambtenaar-geneesheer om verzoeker ook daadwerkelijk zelf te onderzoeken. Verzoeker kon zijn aanvraag immers actualiseren tot de dag dat bestreden beslissing genomen werd. Gelet op het belang van het noodzakelijk verblijfsrechtelijk voordeel in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet voor de persoon van verzoeker, is het niet onredelijk dat het bestuur actualisaties verwacht, ook al blijft een beslissing op zich wachten. Tijdens die wachttijd verbleef verzoeker immers in het Rijk en kon hij genieten van eventueel benodigde medische verzorging.

2.13. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betoogt verzoeker onder meer dat *“men zich in ieder geval niet goed kan voorstellen hoe de adviserende geneesheer heeft kunnen achten dat een terugkeer van de verzoeker naar PALESTINA het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet zou schenden terwijl hij van mening is niet in het bezit te zijn van alle informaties elementen om over de ernst van de ziekte te kunnen oordelen”*.

2.14. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

2.15. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

2.16. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.17. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

2.18. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

2.19. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

2.20. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

2.21. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

2.22. Verzoeker heeft in zijn initiële aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 9 juni 2009 het volgende gesteld: *“b. de onmogelijkheid in PALESTINA verzorgd te worden. Overwegende dat PALESTINA ernstige tekortkomingen in het domein van de psychiatrie vertoont. Dat de bijgevoegde documenten aantonen dat « de psychiatrie in Palestina één van de minst ontwikkelde domeinen van de geneeskunde is. Voor een bevolking van 3.8 miljoen inwoners, zijn wij 15 psychiaters en wij komen gekwalificeerd personeel, zoals verpleegster, psychologen en maatschappelijke werkers tekort ». Dat de documenten eraan toevoegen dat « de psychiatrie de meeste gestigmatiseerde medische specialiteit en de minst winstgevendende op het financieel vlak is ». Dat de psychiatrische ziekenhuizen in PALESTINA eveneens deernis ontbreken en dat de weinige bestaande ziekenhuizen (2) moeilijk bereikbaar zijn. Dat talrijke Palestijnen echter aan ernstige morele gevolgen lijden die aan de oorlog te wijten zijn, en die niet verzorgd worden. Dat « de psychische stoornissen bijgevolg weinig verzorgd worden. En indien deze ernstiger worden en psychiatrische stoornissen worden, zullen deze tot de hospitalisatie in Bethlehem (indien er plaats is ...) verslechteren ». Dat de verzoeker echter door een psycholoog en een psychiater gevolgd moet worden en dwingend sommige geneesmiddelen moet nemen. Dat hij reeds driemaal getracht heeft zelfmoord te plegen. Dat het zeker is dat de verzoeker in geval van terugkeer naar PALESTINA wegens de stress, de angst en de bezorgdheid die deze zou veroorzaken, nogmaals zal trachten de hand aan zichzelf te slaan. Dat in geval van terugkeer in zijn land van herkomst het wel degelijk zijn leven is die in gevaar gebracht wordt.”*

2.23. De rapporten waar verzoeker naar verwijst, zijn vooreerst algemeen van aard en bovendien erg gedateerd, daar ze stammen uit 2004 (*“Carnet de Mission, Naplouse, Palestine”*, stuk van www.serspy.org) en uit mei 2007 (*“Occupés mais libres dans nos têtes”*, stuk van www.alterinter.org). Respectievelijk vijf en twee jaar vooraleer verzoeker zijn aanvraag indiende in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in juni 2009. Deze rapporten zijn algemeen beschouwend en verhalend van aard en hebben geen rechtstreekse betrekking op de individuele situatie van de persoon van verzoeker.

2.24. Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient verzoeker immers te doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of

mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

2.25. Verzoeker toont geen schending van artikel 3 van het EVRM aan, gezien het ontbreken van concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken, voldoende zwaarwichtige feiten (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

2.26. Artikel 3 van het EVRM houdt evenmin in dat een staatloze niet van het grondgebied zou kunnen verwijderd worden (RvS 17 februari 2009, nr. 4024 (c)).

2.27. Noch een schending van de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen ligt voor noch is er te deze, gelet op al het voorgaande, sprake van een manifeste appreciatiefout.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC